

George Merz

George had zijn woonplaats in Kentucky nooit verlaten voordat hij op 19-jarige leeftijd naar Europa en de stranden van Normandië vertrok. "Net als het schip waarop ik voer, leek ik kalm en stabiel aan de oppervlakte, maar de propellers van nerveuze opwinding kolkten eronder," herinnerde de gedecoreerde veteraan zich.

Toch ontdekte George een gevoel van verbondenheid met Gouvy, België, waar hij een voedselrantsoenendepot bewaakte en algemene politietaken uitvoerde. Daar verbleef hij bij de familie Lallemand, die hem verwelkomde als "een lang verloren lid van de Amerikaanse familie", aldus George, die zich de gedeelde maaltijden herinnert - soms everzwijn - en de baksteen die zijn gastheren verwarmden voor zijn koude bed. "De beste momenten waren de toevallige momenten waarop ze vergaten dat we vreemden waren."

Toen de Slag om de Ardennen uitbrak, kreeg George orders om de rantsoenen te vernietigen, die nuttig zouden kunnen zijn voor de Duitse opmars, en naar Bastogne te gaan. Daar leidde hij pantservoertuigen, keek uit naar vijandelijke parachutisten vermomd als Amerikaanse soldaten en leidde het essentiële verkeer in de belegerde stad onder vuur en in een sneeuwstorm - een prestatie die hem de Bronzen Ster opleverde.

George bezocht de familie Lallemand nog eenmaal voordat hij aan het eind van de oorlog naar huis terugkeerde: "Ik had echt geluk dat ik een vredig toevluchtsoord vond in die tijd van geweld in Europa."

Richard Rohleder

Toen Richard in 1943 zijn boerderij in Kansas verliet om bij het leger te gaan, kon de 18-jarige nooit vermoeden wat zijn eerste kennismaking met de gevechten van de Tweede Wereldoorlog zou zijn: vliegen over het Kanaal in een zweefvliegtuig met 12 zitplaatsen, getrokken door een C-140, en vervolgens parachute springen in Nederland onder vijandelijk vuur.

Richard leerde al snel dat het concentreren op zijn werk een overlevingsvaardigheid was. Gedurende 33 dagen vocht zijn eenheid hard om een strategische brug te verdedigen tijdens Operatie Market Garden en verloor daarbij negen man.

's Nachts nam hij deel aan het riskante werk van het leggen van telefoonlijnen langs de frontlinies zodat eenheden tijdens de strijd konden communiceren. "Dat is gewoon wat ik deed," zei hij op 74-jarige leeftijd, "ik had geen tijd om de angst te overwinnen."

De gevechten in de Ardennen stelden Richard en zijn kameraden op de proef. "Onze strategie was simpelweg de Duitsers er niet doorlaten," zei Richard tientallen jaren later, terwijl hij terugschiet op het lijden dat hij moest doorstaan in temperaturen die voortdurend onder het vriespunt lagen, terwijl hij zonder tent sliep, soms rechtopstaand, in een bos dat doordrenkt was van de hete granaatscherven van de Duitse artillerie.

Na de oorlog keerde Richard veilig terug naar Kansas en hervatte zijn leven als tarweboer zonder spijt: "Ik denk dat iemand de tirannie moest beëindigen en wij werden geroepen."

Charles Henry Sr.

Charles ging in juni 1944 vrijwillig bij het leger, vastbesloten om parachutist te worden. Maar de droom van de 18-jarige werd al snel de kop ingedrukt door de sergeant die hem in dienst nam: "Hij keek me vreemd aan en zei: 'We leiden geen zwarte parachutisten op.'" Aan de segregatie in het leger zou pas in 1948 een einde komen. Charles herinnerde zich dat hij verbaasd dacht: "Maar ik ga mijn leven geven voor jullie."

Charles nam niettemin dienst en sloot zich aan bij andere zwarte Amerikaanse soldaten die vastbesloten waren een dubbele overwinning te behalen: vrijheid in Europa en vrijheid thuis. Hij diende met trots bij de Military Police Division en hielp de 175.000 vijandelijke krijgsgevangenen in de VS te bewaken. Terwijl hij gestationeerd was op de Francis E. Warren Air Force Base, ontmoette hij Tuskegee Airmen op verlof in Europa, een inspirerende ervaring, maar ook een bittere herinnering aan zijn eigen onderbroken militaire ambities.

Lang na de oorlog ging Charles eindelijk naar Europa om de Belgische sites van de Tweede Wereldoorlog te bezoeken. "Het was de vervulling van een droom van mij," zegt hij. In 2019, 75 jaar nadat Charles dienst nam, maakte een parachutisteninstructeur van het leger hem ereparachutist. Garnizoenscommandant sergeant-majoor Billy Counts overhandigde de 93-jarige een paar vleugels en verontschuldigde zich publiekelijk namens de hele Airborne Division.

Thomas Rice

Als levenslange risiconemer met een voorliefde voor avontuur meldde Tom zich vlak na de middelbare school aan als vrijwilliger voor de pas opgerichte parachutedivisie van het leger. Hij vond het opwindend om uit een vliegtuig te springen: "Als je voor het eerst uit het vliegtuig stapt, is de propelleruitslag een beetje intens, maar als je daar eenmaal overheen bent, is het geweldig."

Op D-Day landde de 22-jarige in Normandië - hij overleefde de sprong met een door kogels doorzeefde parachute - en bracht maandenlang door in hevige gevechten in Frankrijk en Nederland. Tijdens een broodnodige rustperiode brak de Slag om de Ardennen uit en zijn eenheid rukte op naar de Ardennen.

Hoewel hij in Bastogne tweemaal gewond raakte door Duits vuur, overleefde hij het en hielp hij Hitlers Adelaarsnest te Berchtesgaden in Duitsland te veroveren voordat hij naar huis terugkeerde en een decennialange carrière als geschiedenisleraar begon.

Tom vierde zijn 100e verjaardag met een tandemsprong boven zijn woonplaats vanuit een gerestaureerde Douglas C-53 die deelnam aan de geallieerde invasie in Normandië. Het evenement had nog een andere speciale betekenis voor de veteraan: "Ik hoop dat toekomstige generaties zich altijd de mannen zullen herinneren die voor hen opkwamen en vochten, van wie velen hun leven opofferden om de wereld te bevrijden. Mogen we hen nooit vergeten."

George Mullins

Toen de 19-jarige George op de slagvelden van Bastogne aankwam, leek het leven in zijn mijnwerkersstadje ver weg. Hij overleefde al de landing op Utah Beach, vliegtuigproblemen in de lucht boven Nederland, ondergelopen schuttersputjes, boobytraps, vijandelijk vuur - Duitse artilleriescherven in zijn schouder zouden daar de rest van zijn leven blijven - en de verwoestende verliezen van zijn kameraden.

De gevechten in de Ardennen benadrukten de verschrikkingen en opofferingen van de oorlog voor George, zoals in de nasleep van een bijna fatale bomaanslag: "Er lagen twee van mijn medesoldaten bovenop mij. Voordat ik me uit de voeten kon maken, liep het bloed van hun wonden langs mijn gezicht. Voor zover ik kon zien, was ik gered door hun dood."

George's leiderschap in de strijd leverde hem snel promotie en verschillende medailles op, waaronder het Purple Heart, maar hij vond dat de behandeling in verband met zijn oorlogservaring een ander soort strijd was. "Het duurde lang voordat ik mijn hersenen weer op orde had, maar onze generatie is natuurlijk anders. Ik denk dat we zo dankbaar waren dat we het overleefd hadden. We accepteerden de verschrikkingen van de oorlog anders dan de volgende generaties. Maar vergeten doe je nooit. Het is een harde schijf die niet gewist kan worden."

John Coates

Als verpleger in opleiding in het leger, toegewezen aan een ziekenhuis in Georgia, zegt John dat hij "de oorlog op het platteland had kunnen doorbrengen." Maar het was 1943 en dat wilde hij niet: "Ik vond dat ik, zelfs op deze jonge leeftijd, het land iets verschuldigd was. We kunnen allemaal patriotten zijn als we dat echt willen."

John gaf zich op voor een slopende parachutetraining en parachuteerde in Nederland tijdens Operatie Market Garden. Bij de landing behandelde hij zijn eerste van vele oorlogswonden: hij herstelde het gebroken dijbeen van een collega-parachutist.

Maar het waren de gevechten in de Ardennen die John het meest op de proef stelden: "Alles aan de Ardennen was erger, inclusief het weer." Als waardevolle hospik reisde John in de achterhoede van zijn eenheid, maar dit weerhield hem er niet van het hoofd te bieden aan sluipschuttersvuur, mortieraanvallen en ernstige verwondingen bij het behandelen van de gewonden - een keer nadat soldaten in een mijnenveld terecht waren gekomen. John ontsnapte zelfs ternauwernood aan gevangenneming door zijn compagnie te helpen bij de bewaking van 80 Duitse gevangenen toen een Duitse patrouille hen in een hinderlaag lokte en verscheidene van zijn kameraden gevangen nam.

Hoewel John naar huis terugkeerde om een nieuwe carrière in radarsystemen te beginnen, bleef de oorlog zijn leven bepalen. Hij reisde vaak naar Europa om de verjaardagen van de Tweede Wereldoorlog te vieren en zei ooit: "Als ik het over kon doen, zou ik hetzelfde doen."

Jack Taylor

Jack liep met vrienden op een landweggetje naar een voetbalwedstrijd toen het nieuws van de aanval op Pearl Harbor bekend werd. Dit was het begin van zijn dienst in de Tweede Wereldoorlog in de Grote Oceaan.

Als matroos diende Jack aan boord van de USS Kitkun Bay, een vliegdekschip dat torpedo- en kamikazeaanvallen van Japan doorstond, en nam hij deel aan de Slag om de Golf van Leyte, de grootste zeeslag van de Tweede Wereldoorlog.

Orders opvolgen en verantwoordelijkheid nemen bepaalden Jack's leven als lid van de bijna 900 bemanningsleden van het schip. "Het belangrijkste wat je leert, is om met allerlei soorten mensen om te gaan." Jack herinnerde zich dat de zeelieden aan het einde van de oorlog vrolijk proostten met 90% graanalcohol die aan boord was gebruikt als brandstof voor de torpedo's.

Lang na de oorlog en na het starten en verkopen van een levensmiddelen-groothandel wijdde Jack zich aan het verzamelen van geld voor een organisatie die veteranen uit de Tweede Wereldoorlog meeneemt naar de plaatsen waar zij dienden. "Twee mannen vonden restanten van de schuttersputjes die ze 70 jaar geleden hadden gegraven," herinnerde hij zich van zijn bezoek aan België.

Er ontstaat een sterke kameraadschap tussen deze reizigers, legde Jack uit: "Ze komen 's avonds bij elkaar en beginnen te praten. Velen van hen hebben nooit iemand verteld wat hen is overkomen. Ze beginnen zich (tegen elkaar) open te stellen, en het is alsof er een last van hen wordt afgenomen."

Harold McMurrin

Door met modelvliegtuigen in zijn jeugd te spelen, droomde Harold ervan om bij het Army Air Corps te gaan. Maar tijdens zijn opleiding tot vliegtuigmonteur werd de 19-jarige opgeroepen voor het leger. Al snel was hij in Europa om instrumenten te onderhouden die de vlieghoogte van vijandelijke vliegtuigen maten. Harold zei dat zijn onderhoudsbedrijf "alles van een zakhorloge tot de grootste tanks" kon onderhouden.

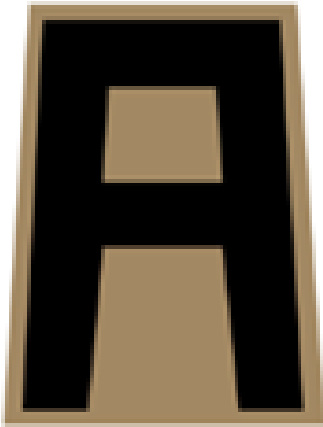
Maar toen hij bij Utah Beach aankwam, ontdekte hij dat ze net als de infanterie moesten vechten en overleven. "De Duitsers hadden bijna elke centimeter van dat strand bestookt met mitrailleurvuur. Je kon de kogels overal om je heen in het zand zien inslaan." Zelfs tientallen jaren later kraakte zijn stem als hij zich de verschrikkingen van die dag herinnert, de verloren kameraden en het bloedbad: "We hebben alles opgeofferd wat we hadden om dat strand in te nemen."

Harold overleefde ook de Slag om de Ardennen. Dankzij een draaiend systeem van drogende sokken kon hij de bevriezing vermijden die zovelen trof. Toch heeft de oorlog onzichtbare littekens achtergelaten: "Dingen die wij hebben meegemaakt kun je niet vergeten. Ik bedoel, het is onmogelijk."

Harold keerde per boot terug naar huis en was "erg blij het Vrijheidsbeeld te zien". Hij blies zijn carrière in de luchtvaart nieuw leven in, wat leidde tot werken als ingenieur voor Boeing - zelfs op de Apollo 11 missie in 1969 - en uiteindelijk leerde hij solo te vliegen.

John Stevenson

John werkte na zijn schoolopleiding in een kastenfabriek toen hij werd opgeroepen voor het leger, naar een trainingskamp in Maryland werd overgeplaatst en naar Engeland werd uitgezonden.

Daar werkte hij in een groot magazijn waar hij reserveonderdelen beheerde voor vrachtwagens, tanks en andere voertuigen die betrokken waren bij de oorlogsinspanning.

Munitie en brandstof leveren betekende riskante tochten naar de frontlinies. Een verkeerde afslag kon fataal zijn, en niet alleen vanwege de Duitse patrouilles. Op een nacht in België liep John per ongeluk door een mijnenveld, maar hij overleefde het. "Ik denk dat ik de gelukkigste man in het hele leger was," zei hij graag na de oorlog.

Hoewel John's job geen gevechten inhield, kon hij niet ontsnappen aan de verschrikkingen. Toen zijn eenheid op Omaha Beach landde om de 29e Infanteriedivisie in de Normandische campagne te bevoorraden, zag hij overal waar hij keek geallieerde slachtoffers - voornamelijk parachutisten. "Je moest van de weg af om de doden niet te raken."

John dankte zijn karakter aan het overleven van het oorlogstrauma. "Ik ben geen emotionele man," zei hij op 95-jarige leeftijd, terwijl hij zijn dankbaarheid uitdrukte voor het feit dat hij veilig thuisgekomen is om een gezin te stichten. "Ik heb een vol leven geleefd."

Howard Buford

Howard bouwde rompen van gevechtsvliegtuigen in een fabriek in Californië toen hij hoorde van de aanval op Pearl Harbor. Hij was van plan zich zo snel mogelijk aan te sluiten bij de luchtlandingsdivisie van het leger, maar vanwege zijn kleurenblindheid volgde hij een opleiding tot legeringenieur.

Toen na de zware verliezen van de VS tijdens de campagne in Normandië vervangers werden opgeroepen, werd Howard uiteindelijk parachutist bij de elite-eenheid met de bijnaam 'Screaming Eagles'. Het brute trainingsregime schrok hem niet af: "Ik wilde zo graag parachutist worden dat toen ik in het vliegtuig stapte, ik wilde gaan."

Howard herinnerde zich de aankomst in Bastogne bij zonsopgang. Het was zijn eerste gevechtservaring en "de mensen juichten en klaptten toen we door de straten marcheerden." Maar de herinneringen aan de dagen gehurkt in een schuttersputje met een machinegeweer in verblindende mist en sneeuw, de lucht knetterend en glinsterend van geweervuur, waren chaotisch en angstaanjagend. "Ik zag zelden iemand om op te richten. Het was algemene verwarring."

Howard zegt dat zijn kameraden nooit twijfelden aan de geallieerde overwinning. Toen het weer in Bastogne opklaarde, namen Amerikaanse bommenwerpers de vijand onder vuur. "Mijn tijd aan het front was geen slechte tijd voor mij. Ik ben trots op de jongens met wie ik vocht."

Hugh Wallis

Toen de 18-jarige Hugh werd opgeroepen voor het leger, waren zijn ouders bezorgd. Maar hij was enthousiast: "Ik wilde niet mijn hele leven op de boerderij blijven. Ik wilde het leger in."

Hugh's ambitie en sterke zenuwen leidden ertoe dat hij een opleiding tot parachutist volgde en aangrijpende oorlogsverhalen vertelde, die hij gretig deelde.

Op een dag zag Hugh een vliegtuig van zijn formatie neergeschoten worden. Toen hij de parachutes telde, wist hij dat alle parachutisten - maar niet de piloot - aan het brandende vliegtuig waren ontsnapt. Hugh herinnerde zich een ritueel dat zijn team voor de missies deelde: "We namen afscheid en hoopten elkaar ooit weer te zien."

Hugh werd ook blootgesteld aan de risico's van gevechten op de grond. Tijdens een operatie aan een granaatscherf in zijn dijbeen explodeerden er granaten in de veldtent, waarbij een aanwezige verpleegster om het leven kwam. Een keer liet een vijandelijke kogel de boot zinken waarmee Hugh en zijn kameraden een gevaarlijke rivier overstaken. Door hun zware bepakking verdronken verschillende mannen. Hugh overleefde het ternauwernood.

Eenmaal hersteld, was Hugh één van de eersten die in de Ardennen vocht. De koude, natte omstandigheden martelden de soldaten en Hugh werd uiteindelijk geëvacueerd met bevriezingsverschijnselen.

Na de ontberingen van de oorlog heeft Hugh nog steeds geen spijt van zijn dienstplicht: "Als ik mijn land opnieuw kon dienen, zou ik dat doen."

Jack Appel

Jack was gefrustreerd toen hij werd aangenomen in zijn laatste semester van de rechtenstudie. Toch zegt hij op 96-jarige leeftijd dat hij een "gecharmeerd leven" heeft gehad. Een maand nadat hij zijn opleiding begon, overleefde hij een hersenvliesontsteking. Hij overleefde ook de oorlog zelf, van de landing in Normandië tot de Slag om de Ardennen.

De ervaring die hij op de universiteit opdeed als nachtelijke telefonist leidde ertoe dat Jack bij het Signal Corps werd geplaatst. Het onderhouden van het communicatiehoofdkwartier voor de oprukkende Amerikaanse troepen was een cruciale taak. Jack ontdekte al snel hoe moeilijk dit was te Aken in Duitsland, en andere door zware bombardementen beschadigde plaatsen.

Jacks werk was vaak zo dicht bij de frontlinies dat hij zich "van de grond getild voelde als de bommen vielen". Hij kreeg granaten om in de strijd te gooien rond Spa in België. Tijdens een konvooi naar Luik overleefde hij ternauwernood een vliegende V-1 bom die de vrachtwagen voor hem vernietigde.

Na de oorlog werkte Jack op Wall Street, terwijl hij de tijd nam om in synagogen, kerken en scholen te spreken over de verschrikkingen van de Holocaust die hij had meegemaakt. Net als andere Joodse Amerikaanse soldaten liet Jack zijn geloof niet registreren op officiële documenten in geval van gevangenneming door de nazi's. In het pas bevrijde concentratiekamp Buchenwald zag Jack lichamen "opgestapeld als brandhout buiten het crematorium.... Het was het krachtigste moment van de oorlog dat ik heb meegemaakt."

Jim Feezel

Op de middelbare school stond Jim te popelen om mee te doen aan de oorlog. Maar zijn vader, een veteraan uit de Eerste Wereldoorlog, drong er bij hem op aan zich niet te haasten. Uiteindelijk arriveerde de 19-jarige Jim in oktober 1944 in Europa, klaar om Sherman-tanks door Frankrijk en Duitsland te besturen.

Een paar dagen later werd hij geconfronteerd met de wrede realiteit van de oorlog: zijn bataljonscommandant werd gruwelijk gedood door Duits antitankgeschut en de officier die hem had vervangen werd gevangengenomen. Soms was de vijand onbereikbaar: Jim slaagde er een keer niet in een laagvliegend Duits vliegtuig nabij München neer te schieten, hoewel hij tracer-kogels in de motor schoot. Jim vroeg zich altijd af "wie van Hitlers handlangers erin slaagde te ontsnappen."

Soms was de vijand te dichtbij: onder mitrailleurvuur kroop Jim een keer over de grond met zijn teamgenoten om aan hun beschadigde tank te ontsnappen. "Plotseling zag ik een paar zwarte laarzen voor mijn neus", herinnerde hij zich. Nadat hij was gevangengenomen en gevangengezet door de Nazi's, werd hij al spoedig bevrijd door oprukkende Amerikaanse troepen.

Jim's tank was de eerste die het hek van het concentratiekamp Dachau passeerde toen het in 1945 werd bevrijd. Maar bij het vertellen van zijn oorlogservaringen benadrukte hij altijd dat de oorlog een krachtige collectieve inspanning was: "Ik was slechts een klein steentje in een grote stroom van duizenden en duizenden mannen die in die oorlog gingen vechten."

Major Wooten

Plichtsbesef maakte al lang voor de oorlog deel uit van Majors leven. Op 13-jarige leeftijd verliet hij de school om zijn familie te helpen onderhouden na de dood van zijn vader. Major en zijn broer Felton verlieten Alabama om in de wijngaarden van Californië te gaan werken.

Jaren later, in 1943, beantwoordde Major de oproep tot dienst opnieuw, deze keer met drie andere broers. Earle vocht in de Stille Oceaan; Thomas vocht in Europa en overleefde de Slag om de Ardennen; en Jackson werd gedood door een landmijn toen hij in Italië diende.

Het refrein van een lied dat Major op 105-jarige leeftijd hielp schrijven over zijn ervaringen in oorlogstijd luidt: "Niet elke soldaat vecht met een geweer". Na de landing op Utah Beach in augustus 1944 bracht Major de oorlog door in Frankrijk als spoorwegingenieur.

Hij repareerde beschadigde tanks, vrachtwagens en ambulances om de frontlinies te bevoorraden. Toen een piloot van het Army Air Corps hem vroeg zijn dienst in oorlogstijd te beschrijven, antwoordde Major: "Ik ruimde de rommel op die jullie piloten maakten."

Na de oorlog begon Major aan een decennialange carrière bij U.S. Steel, waar hij spoorwegwagens repareerde terwijl hij verhalen over de oorlog vertelde aan gemeenschapsgroepen en scholen. Frankrijk kende hem het Legion d'Honneur toe en noemde hem een "ware held" wiens "nalatenschap een moreel kompas is voor toekomstige generaties".

Vince Speranza

Vince's eerste gevechtservaring was in de brutale frontlinies van het Ardennenoffensief. Hoewel de 19-jarige niet de geïmproviseerde hulpposten kon voorzien van wat ze zo hard nodig hadden - medische voorraden en personeel - wist hij dat hij de gewonden en wanhopigen kon troosten.

Zijn kameraden zijn nooit Vince's levendige, levensgrote persoonlijkheid vergeten en zijn onvermoeibare pogingen om hen op te vrolijken, zelfs met gevaar voor eigen veiligheid. In een verhaal dat legendarisch is geworden in de Ardennen en daarbuiten, ging Vince op een solo-missie door het door oorlog verscheurde Bastogne op zoek naar drankjes voor gewonde kameraden. Hij keerde terug naar het kamp met zoveel bier als zijn helm kon bevatten, dezelfde die hij droeg in zijn schuttersputje. Na de oorlog en tientallen jaren geschiedenisonderwijs keerde Vince op 85-jarige leeftijd eindelijk terug naar Bastogne om de plek te herontdekken waar hij een harde les had geleerd: "Vrijheid is niet gratis. Iemand zal altijd de prijs moeten betalen."

Maar hij deelde ook het optimisme dat hem en zijn kameraden tijdens de oorlog staande hield: "Wat de moeilijkheden ook zijn, er is altijd iets om naar uit te kijken. In een vreselijke situatie is er altijd een manier om het goede in de dingen te vinden, om het beste in alles naar boven te halen."

Robert Izumi

Bob, de 17-jarige zoon van Japanse immigranten, woonde in Los Angeles toen Japan Pearl Harbor aanviel. De gevolgen waren verwoestend voor zijn familie en meer dan 120.000 andere Japanse Amerikanen. Ze werden beschouwd als een bedreiging voor de nationale veiligheid en werden gedwongen in interneringskampen in de Verenigde Staten te leven.

Ondanks twee jaar gevangenschap door zijn eigen land en de segregatie van kleurlingen in het leger, meldde Bob zich vrijwillig aan voor het leger, eerst bij het 442nd Infantry Regiment - een eenheid die voornamelijk bestond uit Japanse Amerikanen van de tweede generatie en een van de meest gedecoreerde Amerikaanse eenheden van de oorlog - en daarna als parachutist bij de 101st Airborne.

Na een militaire carrière van 60 jaar (1944-2004), waaronder dienst in de oorlogen van Korea en Vietnam, voelt Bob nog steeds een speciale band met België: "Ik denk dat Amerikanen pas begrijpen wat oorlog is als ze iemand verliezen. Jonge Belgen begrijpen wat oorlog is en ik zal ze nooit vergeten."

Bennett Stamples

Op 19-jarige leeftijd werd Bennet opgeroepen en kwam hij in Frankrijk aan, waar hij werd ingedeeld bij de staf van een bataljon als assistent van de kolonel. Maar toen de Slag om de Ardennen uitbrak, bevond hij zich aan het front - en in het pad van een vijandelijke granaat.

Benett keek toe op het graven van schuttersputjes door soldaten in een open veld aan de rand van Bastogne, toen Duitse troepen oprukten en hij te hulp schoot: "Ik had mijn geweer en ik had een pistool. Ik ging mijn putje in... Ik herinner me dat ik over de heuvel keek, naar de tanks, de kanonnen en alles wat eraan kwam. Ik ging zo diep mogelijk in mijn putje zitten en bad." Toen ontplofte een nazi-geschut vlakbij: "Het werd donker." Artsen brachten Benett naar een ziekenhuis, waar hij gedesoriënteerd wakker werd met verband om zijn door granaatscherven verwonde ledematen en zich verbaasd beseftte dat hij de opmars van de Duitse troepen had overleefd.

Lang na de oorlog reisde Benett met zijn familie naar België om de loopgraven te bezoeken waar hij bijna het leven liet. Het stof en de sneeuw die zijn lichaam bedekten, was slechts één van de factoren die hem van een Duitse kogel hebben gered. "Toen de Duitsers in dat gat keken, wilden ze niet schieten omdat ze munitie nodig hadden. Dat heeft mijn leven gered."

Raymond Wallace

Geïnspireerd door een film over luchtlandingstroepen bood Ray zich aan als parachutist toen hij werd opgeroepen voor het leger. Maar de realiteit van de oorlog drong tot hem door toen hij Normandië naderde, samen met 19 andere parachutisten in een vliegtuig gepropt: "Het was onze eerste keer in de strijd... We hoorden het luchtdoelgeschut op de zijkant van het vliegtuig inslaan. Toen werd iedereen bang omdat we wisten dat het niet makkelijk zou worden."

Toen Ray's vliegtuig zwaar werd geraakt, vloog de motor in brand waardoor de parachutisten onmiddellijk moesten springen. Vier parachutisten overleefden de eerste sprong niet. Niettemin lanceerden Ray en zijn kameraden onmiddellijk een succesvolle verrassingsaanval op de Duitse luchtafweerposities. Lang na de oorlog herinnerde Ray zich de tactische successen en verwoestende verliezen van die eerste gevechtstag: "Ik voel mij niet echt een held. Ik moest gewoon mijn werk doen en ik deed mijn best."

Na drie weken vechten met slinkende munitie en voorraden werd Ray gevangen genomen en gevangen gezet in de buurt van Parijs, maar hij ontsnapte en vocht wekenlang met het Franse verzet, totdat hij opnieuw gevangen werd genomen. Tien maanden lang overleefde Ray onmenselijke omstandigheden als krijgsgevangene. Aan het eind van de oorlog woog hij slechts 43 kg en beschouwde hij zichzelf een geluksvogel. "Ik herinner me de goede vrienden die ik daar verloor. Dus het is een beetje emotioneel." Toch putte Ray troost uit de wetenschap dat deze offers niet voor niets zijn geweest: "Uiteindelijk zijn we nog steeds vrij."

Edwin Cottrell

Ed leerde vliegen met een licht "Piper" vliegtuig tijdens zijn studie. Hij was een jonge piloot, 22 jaar oud, in het Army Air Corps toen hij "het mooiste vliegtuig" zag: zijn oorlogsvliegtuig, de nieuwe P-47 Thunderbolt. De robuuste bommenwerper was ontworpen om zelfs na grote schade te vliegen.

Tijdens de periode dat hij in 1944 gestationeerd was te Sint-Truiden in België, vloog Ed riskante missies op lage hoogte, waarbij hij grondvuur ontving dat de vliegtuigen doorzeefde met kogelgaten. Later, toen de Slag om de Ardennen uitbrak, bombardeerde Ed's squadron Duitse tanks op weg naar Bastogne toen Duitse vliegtuigen aanvielen. "Plotseling was er een luide plof en een explosie. Zwarte olie spoot op mijn voorruit en de motor begon te sputteren." Ed slaagde erin te landen en "kuste de grond." Het was echter verwoestend om te horen dat zijn vriend was neergeschoten, en om twee weken later nog een vriend te verliezen.

Op 99-jarige leeftijd, na tientallen jaren bij de Air Force Reserves te hebben gediend, vervulde Ed een lang gekoesterde droom: zijn gevallen kameraden eren door met een parachutesprong boven Fort Bragg, North Carolina te springen. Op 100-jarige leeftijd vloog Ed in een vliegtuig uit de Tweede Wereldoorlog dat opsteeg van het vliegveld van Sint-Truiden voor een juichende menigte, om de offers van soldaten uit de Tweede Wereldoorlog te eren.

David Marshall

David studeerde scheikunde aan het City College van New York toen zijn aanmeldingsbrief arriveerde - een moment waar hij naar had uitgekeken sinds zijn familie bezwaar had gemaakt tegen het tekenen van zijn aanmeldingspapieren na de aanval op Pearl Harbor. In november 1944 vuurde David zijn eerste mortier af buiten Prummern, Duitsland. Die mortiergranaat van 6 kg in de buis gooien "was opwindend - het was onwerkelijk", herinnerde hij zich. "Vergeet niet dat ik slechts een naïeve jongen uit New York was en pas 19 jaar oud."

Op 16 december stapte Davids eenheid in vrachtwagens, "we hadden geen idee waar we heen gingen. Voor we het wisten waren we in België." Al snel moest hij schuttersputjes graven en het hoofd bieden aan meedogenloos vijandelijk vuur, sneeuw en de bittere kou van de Slag om de Ardennen als onderdeel van een team van zes man met een 81mm-mortier.

David herinnerde zich kerstochtend 1944 met vreugde: "De zon kwam op... en voor je het wist was de lucht vol met Amerikaanse vliegtuigen... Ze vielen de Duitsers aan op een manier die je nooit had kunnen geloven. Toen gingen we in de aanval."

Na de oorlog was David trots toen hij terugkeerde naar het slagveld waar hij gevocht had, vooral met zijn tienerkleinkinderen: "Ik ga er niet verlegen om zijn, helemaal niet, ik ben trots op wat ik deed. Ik was blij dat ik mijnland kon gaan dienen."

Robert Naum

Ondanks een mislukte oogtest was de 20-jarige Robert vastbesloten om bij het Amerikaanse leger te gaan. De Japanners hadden Pearl Harbor aangevallen en zoals veel jonge mannen wilde hij terugvechten. Robert schreef zijn verbeterde gezichtsvermogen toe aan enkele maanden wortels eten. Dit opende de deuren naar de vliegschool en uitzending naar Europa in 1944 als een B-17 Flying Fortress navigator. Robert vloog in totaal 29 missies gericht op Duitse fabrieken en onderzeeërs.

Hoewel Robert na de oorlog met passie voor de sport vloog, vergat hij nooit de verschrikkingen die hij tijdens de Tweede Wereldoorlog vanuit de lucht meemaakte. "Je zag hoe andere vliegtuigen uit de lucht werden geschoten of in stukken werden geblazen. Velen verloren hun vleugels en maakten een duikvlucht. Soms zag je er parachutes uitkomen, soms niet... Dat was, natuurlijk, erg traumatisch."

Na een veilige landing van een missie, werd Robert vaak geconfronteerd met het traumatische verlies. "Het ergste voor mij was het terugkomen in de kazerne, de debriefing, teruggaan naar je kamer en dan de lege bedden zien. Je wist dat dit je vrienden waren waarmee je de avond ervoor had gedronken of gekaart, en ze waren er niet meer."